

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 385/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokáti Heinrich s. r. o., Lombardíniho 22/B, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Heinrich, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva „na zachovanie princípu právnej istoty a spravodlivosti podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky“, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 9 C 287/2016 z 24. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva „na zachovanie princípu právnej istoty a spravodlivosti podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky“ (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C 287/2016 z 24. júla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že okresný súd napadnutým uznesením rozhodol o náhrade trov konania tak, že zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vydané vyšším súdnym úradníkom z 23. mája 2019 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania v sume 2 187,41 €. Napadnutým uznesením okresný súd vlastne modifikoval náhradu trov konania priznanú uznesením vyššieho súdneho úradníka tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania za dva úkony právnej služby. Inými slovami, krátil náhradu trov konania oproti sume priznanej na základe uznesenia vyššieho súdneho úradníka.

3. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že došlo k bezdôvodnému kráteniu trov, ktoré je v rozpore s jeho označenými právami. Argumentuje tým, že „*napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Nitra bolo arbitrárne a v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov*“. Tvrdí, že okresný súd „*nesprávne právne posúdil skutkový stav zistený z vykonaného dokazovania, nereagoval na podstatné námietky, resp. obranu intervenienta*“. V tomto smere poukazuje na § 13a ods. 5 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych

služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorej za úkony právnej služby, ktoré nie sú uvedené v odsekoch 1 a 2, patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie. Sťažovateľ svoju argumentáciu rozvíja v sťažnosti, pričom dospieva k presvedčeniu, že napadnuté uznesenie okresného súdu porušuje jeho označené práva, preto v závere svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom v tomto znení:

„1) Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu v Nitre, č. k. 9 C/287/2016-211, zo dňa 24. 7. 2019, porušené bolo.

2) Základné právo sťažovateľa... na zachovanie princípu právnej istoty a spravodlivosti podľa článku 1 Ústavy SR postupom a uznesením Okresného súdu v Nitre, č. k. 9 C/287/2016-211, zo dňa 24. 7. 2019, porušené bolo.

3) Uznesenie Okresného súdu v Nitre, č. k. 9 C/287/2016-211, zo dňa 24. 7. 2019, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

4) Okresný súd v Nitre je povinný nahradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]..., trovy právneho zastúpenia, v zmysle § 11 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004, vo výške 415,51 EUR...“

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov a judikatúrne východiská

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát...

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. V nadväznosti na obsah sťažnosti ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že námietky sťažovateľa síce smerujú proti porušeniu princípov spravodlivého súdneho konania, týkajú sa však len jeho časti, a to rozhodovania okresného súdu o trovách konania, čo má v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci na sťažovateľa nepochybne negatívne dôsledky, avšak tieto nemožno z hľadiska kritérií spravodlivého procesu podľa názoru ústavného súdu dávať na rovnakú úroveň a pripisovať im rovnakú relevanciu ako námietkam proti procesnému postupu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej, resp. samotnému rozhodnutiu vo veci samej (m. m. IV. ÚS 225/2012, IV. ÚS 311/2012).

13. Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu o náhrade trov súdneho konania. Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

14. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

15. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

16. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom

konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd sa oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Okresný súd v podstatnom na odôvodnenie svojho uznesenia uviedol:

„18. Súd zistil, že sťažnosť žalobcu bola podaná dôvodne, nakoľko mal za to, že intervenientovi v 2. rade nepatrí náhrada trov konania vo výške 3 217,25 eur, ale len vo výške 2 187,41 eur. Súd dospel k záveru, že intervenientovi v 2. rade nepatrí náhrada trov konania za úkony - návrh na vstup intervenienta do konania zo dňa 16. 09. 2016 a písomné podanie na súd zo dňa 22. 05. 2017 (za ktoré si vyčíslil náhradu 2 x 506,21 eur + 1 x režijný paušál v sume 8,58 eur + 1 x režijný paušál v sume 8,84 eur). Písomným podaním na súd zo dňa 22. 05. 2017 intervenient v 2. rade opätovne navrhol súdu, aby rozhodol, že je vstup intervenienta prípustný. Súd však o uvedenom návrhu nerozhodoval, nakoľko po vstupe intervenienta do konania môže podať návrh, aby súd rozhodol, že vstup intervenienta nie je prípustný, len žalobca alebo žalovaný. Uvedeným podaním zároveň zaslal súdu exekučný spis. Súd dospel k názoru, že vyššie uvedené úkony nie sú úkonmi právnej služby v zmysle ust. § 13a ods. 1 a § 13a ods. 5 vyhlášky č. 655/2004 Z. z... Súd taktiež nemal za to, že

uvedené úkony sú podaniami vo veci samej. Intervenient vstupuje do sporu podaním adresovaným súdu. Podanie tretej osoby, že do konania vstupuje ako intervenient, nie je podaním vo veci samej. Uvedené podania súd považoval len za procesné úkony v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva, za ktoré intervenientovi v 2. rade nepatrí nárok na náhradu trov konania.

19. Z vyššie uvedených dôvodov súd uvedené uznesenie č. k. 9 C 287/2016-169 zo dňa 23. 05. 2019 v časti III. výroku zmenil tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia, teda uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť intervenientovi v 2. rade na strane žalovaného náhradu trov konania vo výške 2 187,41 eur.“

18. Predmetné rozhodnutie okresného súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je v tomto smere dostatočne odôvodnené, okresný súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nárokoch sťažovateľa, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Okresný súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na všetky jeho relevantné námietky. Uznesenie okresného súdu je primerane odôvodnené, pričom ho nemožno považovať

za svojvoľné či arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom uznesení okresného súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľa s obsahom uznesenia okresného súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

20. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že by napadnuté uznesenie okresného súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné s označeným článkom ústavy a označeným článkom dohovoru, teda že by zo strany orgánov súdnej moci nebola sťažovateľovi ústavne konformným spôsobom poskytnutá súdna ochrana podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. že by napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to vo svojej sťažnosti namietal, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Nad rámec už uvedených dôvodov ústavný súd k veci dodáva, že pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti namietal, že napadnuté uznesenie okresného súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojom vyjadrení k sťažnosti žalobcu v konaní pred okresným súdom neuviedol žiadne rozhodnutie všeobecného súdu (preto okresnému súdu nemožno vyčítať to, že sa s ním nevysporiadal, pozn.) a v rámci argumentácie uvedenej v sťažnosti poukázal len na jedno rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III identifikované iba jeho spisovou značkou (jeho kópiu k sťažnosti nepriložil, pozn.). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom nepreukázal ani len svoje tvrdenie, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s označeným rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III, a už vôbec nie rozpor s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov v otázke rozhodovania o náhrade trov konania v súvislosti s návrhom vstupu do konania ako intervenient. Napriek uvedenému ústavný súd konštatuje, že je ústavne udržateľný záver okresného súdu, že v zmysle vyhlášky podanie osoby, ktorou navrhuje len svoj vstup

do konania ako intervenient, bez ďalšieho nemožno považovať za podanie týkajúce sa veci samej. Ide len o podanie – procesný návrh osoby, ktorý sám osebe neovplyvňuje vec samu, ale len rieši postavenie danej osoby v konaní. Pokiaľ ide o druhý tzv. úkon právnej služby – podanie, ktorým sťažovateľ urgoval rozhodnutie o svojom procesnom návrhu, takisto podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať za úkon týkajúci sa veci samej. Skutočnosť, že sťažovateľ k uvedenému podaniu pripojil aj exekučný spis, ktorým disponoval, ešte z tohto podania bez ďalšieho nerobí úkon vo veci samej. Navyše, vzhľadom na právne vzdelanie sťažovateľa a predmet konania a ostatné okolnosti prípadu je otázne, či náklady vynaložené na právne zastupovanie sťažovateľa bolo možné v okolnostiach posudzovanej veci považovať za účelne vynaložené výdavky, a teda priznať sťažovateľovi náhradu trov konania za jeho právne zastúpenie.

22. Ústavný súd nespochybňuje, že pravidlo, podľa ktorého možno úspešnému účastníkovi priznať len náhradu účelne vynaložených nákladov, sa vzťahuje na akékoľvek náklady konania, teda aj na náklady spojené so zastupovaním právne vzdelanej osoby advokátom. Poukazuje však na skutočnosť, že žaloba na náhradu škody bola podaná v súvislosti s údajne nesprávnym úradným postupom sťažovateľa – exekútora, pričom exekútor ako orgán konajúci v mene štátu je osoba znalá práva, najmä však exekučného. Priznaná náhrada trov konania štátu ako žalovaného subjektu predstavovala sumu 22,06 €, a priznaná náhrada trov konania sťažovateľovi ako intervenientovi v konaní, spočívajúca v náhrade nákladov jeho právneho zastúpenia, predstavovala sumu 2 187,41 €. Uvedené okolnosti prípadu podľa názoru ústavného súdu skôr svedčia o tom, že zastúpenie sťažovateľa advokátom nezodpovedá účelu, teda aby mu ako osobe znalej právnej problematiky, ktorá sa týka jeho postupu ako orgánu konajúceho v mene štátu, bola poskytnutá kvalifikovaná právna pomoc osobou znalou práva. Inými slovami, právne zastúpenie sťažovateľa skôr nasvedčuje tomu, že išlo o zneužitie procesného práva na účel dosiahnutia bezdôvodného zisku (k obdobným záverom dospel Ústavný súd Českej republiky, hoci na inom skutkovom podklade v náleze sp. zn. I. ÚS 988/12 z 25. júla 2012).

23. Pokiaľ ide o namietané porušenie „základného práva na zachovanie princípu právnej istoty a spravodlivosti podľa čl. 1 ústavy“, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že

namietany článok 1 ods. 1 ústavy deklarujúci, že Slovenská republika je právny štát, ktorého imanentnou súčasťou je aj princíp právnej istoty, má charakter všeobecného ústavného princípu a primárne neformuluje základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorej porušenie by bolo možné vysloviť v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 52 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

24. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2019

predsedníčka senátu